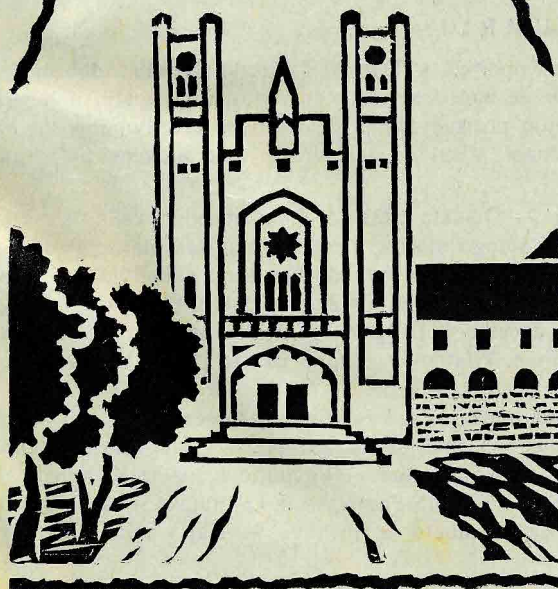


SALEZIJSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ.
SOTRUDNIKE IN
SOTRUDNICE

1929



LETO XXV
ŠTEV. 2
MAREC
APRIL

VSEBINA.

Sv. Jožef ženin prebl. Device Marije. — Dobrotniki Janeza Bosca. — Starši in otroci. — Iz naših misijonov. — Sestra Marija Mazzarello. — Po salezijanskem svetu. — Češčenje Marije Pomočnice.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 2, 6 — 2. 4, 3 — 3. 5, 10 — 4. 1, 19 — 5. 9, 24 — 6. 6, 12 — 7. 5, 29 — 8. 7, 21 — 9. 6, 16 — 10. 8, 25 — 11. 1, 9 — 12. 2, 5 — 13. 5, 17 — 14. 4, 13 — 15. 9, 8 — 16. 1, 28 — 17. 9, 26 — 18. 5, 22 — 19. 3, 1 — 20. 6, 4 — 21. 5, 23 — 22. 4, 14 — 23. 6, 20 — 24. 2, 11 — 25. 1, 24 — 26. 8, 27 — 27. 9, 2 — 28. 2, 30 — 29. 4, 15 — 30. 1, 18 — 31. 4, 7.

V maju: 1. 4, 11 — 2. 7, 3 — 3. 2, 13 — 4. 8, 19 — 5. 4, 9 — 6. 4, 17 — 7. 9, 22 — 8. 6, 29 — 9. 2, 25 — 10. 4, 15 — 11. 5, 14 — 12. 7, 8 — 13. 6, 21 — 14. 1, 4 — 15. 6, 2 — 16. 3, 20 — 17. 3, 7 — 18. 4, 12 — 19. 7, 26 — 20. 9, 24 — 21. 2, 18 — 22. 1, 20 — 23. 4, 27 — 24. 5, 23 — 25. 8, 16 — 26. 2, 10 — 27. 4, 6 — 28. 6, 1 — 29. 9, 23 — 30. 4, 5 — 31. 6, 18.

NOVI ČASTILCI IN ČASTILKE:

16. 1, 28. — Šubic Helena — Rant Ivana — Tiček Marija — S. M. Jeretina — Kramar Ana — Kostl Marija — Erlih Franciška — Otorepec Marija — Jazbec Marija — Hafner Marija — Tomazič Ana — Poljšak Marija.

UMRLI.

Boštjančič Ivana iz Ceste pri Dobrempolju. — Dne 20. januarja je polna dobrih del izdihnila ta goreča naša sotrudnica, ki je že nad deset let s čudovito marljivostjo delovala v čast Pomočnici kristjanov in si s svojim požrtvovalnim delovanjem brezdvomno spletla veličasten venec, ki jo bo krasil vso večnost. V salezijanski družbi med Slovenci bo ostala v trajnem spominu.

Urbič Jera iz Drage pri Št. Rupertu. — Od leta 1923. je našla posebno veliko veselje v delovanju za salezijansko družbo in je mnogo storila, zlasti za svetišče Marije Pom. kr. Naj ji Marija vse in stoterno poplača! Salezijanci se jo bodo hvaležno spominjali.

Rihtar Ana iz Vrbe pri Dobrni. — Težka izguba je zadela salez. družbo s smrtjo goreče sotrudnice, ki je preminula dne 9. decembra. Dolgo let je delovala v prid salezijanski družbi in to vse iz ljubezni do Marije Pom. kristjanov. Zadnji dar je poslala 11. avgusta. Naj uživa bogato plačilo!

Nadalje priporočamo v molitev naslednje umrle sotrudnike in sotrudnice: Kavčič Elizabeto iz Ljubljane — Zupan Rozalijo iz Ljubljane — Jenčič Janeza iz Šutne — Grom Ano iz Begunj — Golob Ano iz Ljubljane — Bergant Marijo iz Poljan — Vavpotič Ivana iz Križevcev — Demaš Ano iz Selk — Žitek Ano iz Kapele — Tomšič Franciško iz Gobinjaka — č. g. Novak Antona iz Gornjega Gradu — Zabukovec Elizabeto iz Prihove. — Naj v miru počivajo!

Sv. Jožef, ženin prebl. Device Marije.

MESEC marec je posvečen sv. Jožefu, varuhu Jezusa in Marije. Ni ga svetnika, ki bi ga verniki tako častili in imeli vanj toliko zaupanja, kakor do sv. Jožefa.

Oglejmo si nekoliko njegovo zgodovinsko postavbo.

Bil je iz rodu Davidovega, kakor nam poročajo evangelisti. Živel je v Nazaretu, malem mestu v Galileji t. j. v severnem delu Palestine. Po poklicu je bil tesar. Izročilo trdi, da je bil že precej v letih, ko je postal ženin Device Marije, vendar za to trditve nimamo dokazov. Da je sv. Jožef živel z Marijo Device v deviški čistosti, je verska, od Boga razodeta resnica. Iz njegovega življenja ne vemo z zanesljivostjo nič drugega nego to, kar poroča sv. evangelij. Vse drugo, kar se pripoveduje o njem, je nezanesljivo ali celo neverjetno. Le to smemo z gotovostjo trditi, da je umrl, še preden je Jezus začel javno učiti, kajti že na ženitovanju v Kani galilejski ga pogrešamo, in ves čas Jezusovega javnega delovanja se prav nič ne omenja. — Jezus je tudi, višec na križu, izročil svojo Mater sv. Janezu, česar bi ne storil, ako bi bil njen deviški ženin še pri življenju. Prav nič ni znano, kje so ga pokopali. Neko izročilo trdi, da v dolini Jozafat. O njegovih svetih ostankih nimamo v vsej cerkveni zgodovini nikakega spomina. Mesto Perugia v Italiji trdi, da ima v posesti njegov poročni prstan, toda z gotovostjo se to ne da

dokazati. Tudi dele njegove obleke baje še hranijo, toda tudi za to manjka zanesljivih dokazov.

Pomen sv. Jožefa za sv. katoliško cerkev je zlasti v tem, da je bil mož preblazene Device Marije, s katero je sklenil pravomočno zakonsko zvezo, dasi sta vedno deviško živela. Tako je pač odredila božja previdnost, da bi Marija in Jezus imela postavnega varuha. Ta lastnost je postavila sv. Jožefa za poglavarja sv. družine in mu dala nekako očetovske pravice tudi na učlovečenega Sina božjega. Zato ga tudi Marija imenuje Jezusovega očeta, dasi dejansko ni bil. Jezus in Marija sta mu bila vedno in povsod pokorna kot pravemu očetu oziroma možu.

V prvih stoletjih se ni praznoval poseben praznik na čast sv. Jožefu. To pa radi tega, ker so v prvih stoletjih praznovali le praznike mučenikov, ne pa drugih svetnikov. Tudi se je bilo bati, da bi nevedni in nepodučeni kristjani ne smatrali sv. Jožefa za pravega očeta Jezusovega, in bi tako vera v njegovo božjo naravo trpela škodo. V prvih časih krščanstva verske resnice pač še niso bile tako jasno in določno opredeljene, kot so dandanes in je bila pot h krivovertvu veliko lažja.

Vendar vemo, da so sv. Jožefa imeli v veliki časti tudi v prvih časih krščanstva, kakor nam izpričujejo tozadevni najstarejši spomeniki. Spomin na Jezusa

in Marijo je bil vedno neločljivo združen s sv. Jožefom.

Že v devetem stoletju pa najdemo ime sv. Jožefa v raznih martirologijih t. j. v seznamu mučenikov in svetnikov.

V 14. in 15. stoletju so praznik sv. Jožefa praznovali -- in sicer 19. marca -- že mnogi redovi na Zapadu. Velike zasluge si je pridobil za češčenje sv. Jožefa Janez Gerson, ki se je mnogo trudil, da bi se povsod vpeljal njegov praznik in je tudi v dvanajstih spevih opisal njegovo življenje.

Pozneje so se posebno prizadevali, da bi po vsem svetu razširili češčenje sv. Jožefa: sv. Terezija, sv. Frančišek Saleški in sv. Alfonz Liguorski. Papež Gregor XV. pa je l. 1621. določil, naj bo praznik sv. Jožefa dne 19. marca zapovedan praznik. Papež Benedikt XIII.

je l. 1729. ukazal, naj se njegovo ime postavi v litanije vseh svetnikov in sicer takoj za sv. Janezom Krstnikom. Pij IX. je l. 1870. povzdignil praznik sv. Jožefa v praznik prvega reda in proglasil tega svetnika za zaščitnika sv. katoliške cerkve.

Sv. Jožef je tudi priprošnjik za srečno zadnjo uro in zaščitnik delavcev in krščanskih družin. Naš častitljivi ustanovnik ga je izbral za enega izmed poglavitnih zaščitnikov salez. družbe.

Pobožnost in češčenje tega svetnika prinaša vsem nešteto milosti. Zlasti mesec marec je ves posvečen njegovemu spominu in češčenju, kakor tudi vsaka sredo v tednu. Zatekajmo se k temu svetniku za pomoč v vseh stiskah; prepričali se bomo, da je njegova priprošnja res mogočna pri Bogu.



Dobrotniki Janeza Bosca.

BOSCOVA družina je bila zelo revna. Mama Marjeta se je kljub temu odločila, da pošlje malega Janezka v Chieri v šolo. Spoznala je, da je tako volja božja. Janezek je opazil skrb na materinem licu in dejal: „Če ste zadovoljni, zadenem na ramo vrečo in grem od hiše do hiše prosit pomoči.“

Mama Marjeta je privolila. Trda žrtev je bila za Janezka prositi miloščino; toda jasno mu je stal pred očmi opomin, ki ga je čul nekoč v snu: „Bodi ponižen!“ Hodil je od vrat do vrat, razlagal svoje težave in zbiral sir, žito in drugo.

Nabral je bil pač nekaj darov, toda zaloga ni zadostovala. Neka gospa je

tedaj pojasnila Janezkovo revščino gospodu župniku. Le-ta je nagovoril nekaj gospodov, da so zbrali majhno vsoto denarja. To je poslal mami Marjeti.

Kmalu so potekali dnevi šolskih počitnic. Janezek je v spremstvu svoje dobre matere dal slovo travnikom in livadam, ki so obdajali njegovo rojstno hišico, in šel v mesto. Bilo je v začetku novembra l. 1831. Mama Marjeta je dala sinu približno sto kg žita in dvanajst litrov prosa, da je s tem plačal stanovanje; razen tega mu je še dala vrečo moke in vrečo koruze, da bi to prodal na trgu in si s skupičkom kupil knjige, zvezke in druge šolske potrebščine.

Tisti, ki so podpirali Janeza Bosca,

da je mogel v šolo, so prvi njegovi dobrotniki. Brez njihove pomoči bi ne mogel na ono pot, na katero ga je gnalo srčno hrepenenje in klic božji.

Dobrotniki so tudi pozneje igrali vedno poglavitno vlogo v vsem njegovem apostolskem delovanju. Brez njih bi se njegova ustanova, salezijanska družba, nikdar ne mogla tako sijajno razviti in v tako kratkem času razširiti svoje delovanje po vsem svetu.

Koliko mladine je dobilo krščansko vzgojo v zavodih, ki jih vodijo don Boscovi sinovi! Koliko najkoristnejših ustanov se je oživotvorilo s pomočjo velikodušnih dobrotnikov, ki jih je preveval isti duh, ki je preveval don Bosca!

Koliko dobrih knjig se je natisnilo že v salezijanskih tiskarnah, razširjenih po vsem svetu! Vse to je delo dobrot-

nikov, ki niso štedili s prispevki in tako omogočili enega izmed najvažnejših apostolatov moderne dobe: širjenje dobrega tiska.

Kako upapolno se razvijajo salezijanski misijoni, zlasti v zadnjem času! Tudi to je delo dobrotnikov salez. družbe.

Kakor je nekoč Janez Bosco hodil z vrečo od hiše do hiše, da bi si pri dobrih srcih izprosil podporo ter mogel v mesto v šolo, tako tudi še dandanes z neba, odkoder vodi s svojim duhom delovanje svojih sinov, trka nevidno in skrivnostno na vrata neštetihih blagih, plemenitih src in prosi podpore za svoje sinove.

Blagor tistim, ki se odzovejo temu skrivnostnemu trkanju! Duše rešene po njihovi velikodušnosti jim bodo v zveščanje.



Starši in otroci.

MNOGO in pogostokrat govorimo o vzgoji. In prav je tako. Malokateri predmet zasluži toliko pozornosti kot vzgoja otrok. Žal, da se mnogi tega ne zavedajo. Še celo tisti, ki so v prvi vrsti poklicani, da posvetijo vse svoje moči vzgoji, namreč starši, se prepogostokrat ne zavedajo važnosti njihovega vzvišenega poklica.

Vzgajati otroka! Kako imenitno opravilo! Ob enem pa tudi velika umetnost, ki zahteva vsega človeka z vsemi njegovimi sposobnostmi in silami. Ta umetnost je pa na žalost precej redka. In to je usodno za današnji in bodoči človeški rod.

Za vsak poklic se zahteva primerna

priprava. Določena je natančno mera izobrazbe in izurjenosti, ki jo mora doseči tisti, ki se mu hoče posvetiti. Za vsako umetnost imamo bolj ali manj temeljito zasnovane šole, ki podajajo kandidatom vse potrebno znanje in vso spretnost, ki jo dotična umetnost zahteva. Imamo celo kmetijske šole, ki dajejo svojim učencem natančna navodila, kako gojiti in negovati živino, da bo donesla čimveč koristi in dobička.

Čudno! Za vse je preskrbljeno; le za otroka, ki nosi v sebi podobo svojega Stvarnika, ki je določen za nadnaravno življenje, pa tako malo ali nič. Koliko je staršev, ki imajo o vzgoji otrok mnogo manj pojma kakor pa o katerikoli drugi

stvari, ki se tiče njihovega pridobitvenega poklica. Znamenje, kako malo pripravljeni so sprejeli nase velevažno nalogo, dati otroku telesno in duševno življenje in oblikovati v njem dediča nebeškega kraljestva.

Mnogo se govori in piše o vzgoji, toda še premalo in s premajhnim poudarkom, zlasti kar se tiče staršev. Poučiti starše, kako vzgajati otroke je danes bolj potrebno kot nekdanj, ker je današnja doba otroku bolj nevarna, kot je bila v preteklosti in potrebuje zato še večje, skrbnejše in uvidevnejše nege, negoli kadarkoli poprej.

Kako hvaležno in plodonosno polje za vsakega, ki čuti v sebi poklic, da po svojih močeh prispeva k zgradbi srečnejše bodočnosti človeštva!

Vzgajati otroke, kaj to pomeni? V prvi vrsti pomagati otroku, da zraste polagoma v celega človeka, ki je kolikor mogoče popoln v vseh telesnih in duševnih zmožnostih, zlasti, da se v njem razvija ona nadnaravna podoba požja, ki jo je prejel pri sv. krstu.

Torej so starši dolžni, da v prvi vrsti učijo otroka Boga spoznavati, ga ljubiti in se varovati vsega, kar nasprotuje božji volji. Zgodaj morajo vcepljati v otrokovo srce strah božji t.j. stud nad vsem, kar je greh. Kako napačno prepogostokrat ravnajo starši v tem oziru! Kadar hočejo odvrniti otroka od zlega ali mu vzbuditi strah pred hudobijo, ga strašijo s palico, s šibo, s tepežem, s parkljem, z volkom in bogve s čim še. Redkokrat pa slišimo, da bi v tem primeru obrnili otrokovo pozornost na Boga, rekoč: „Tega ne smeš: to je greh. Bog te vidi! To žali Boga! Poreden otrok ne bo prišel v nebesa i.t.d. Otrok,

ki se je v prvih detinskih letih navadil ogibati se hudega radi Boga, bo ta strah božji ohranil v svojem srcu tudi v poznejših letih; ako pa starši navadijo otroka, da se boji le palice in šibe, se bo takoj otesel tega strahu, ko bo čutil, da je odrasel obema. Tedaj ne bo našel nobene opore več za krepostno in čednostno življenje, kar ima lahko zaradi prav usodne posledice.

V sv. pismu beremo: „Kdor prizanaša s šibo svojemu otroku, ga sovraži.“ Res je, tudi kazen je potrebna; toda mora se uporabiti le kot skrajno, izredno sredstvo. Pri dobro vzgojenem otroku mora resna, odločna beseda popolnoma zadostovati. Šiba naj služi bolj kot opomin, ki praktično pride le izjemoma do veljave. Pri marsikaterih pa je šiba, t. j. telesna kazen skoro vsakdanji kruh. To je velika zmota. Posledice prepogostokrat rabljene šibe so navadno hujše kot posledice premehke popustljivosti. Otrok, ki je pogostokrat tepen, postane trmast, uporen in nesprejemljiv. Zlasti je usodno za otroka, ako je čestokrat kaznovan, ne da bi bil v resnici kaj zagrešil, za nezgode, ki so se mu pripetile čisto brez njegove krivde. Starši naj se zavedajo, da bi ne smeli nikdar kaznovati v togoti in jezi, ampak le po treznem premisleku in po resnični potrebi. Le taka kazen res odločilno vpliva na otrokov duševni in telesni razvoj. Čestokrat se opaža, da so otroci tepeni in celo čez mero čisto za prazen nič; med tem ko za resnične prestopke, za očitno nepokorščino, laž, nespodobne besede i.t.d. ne slišijo niti besedice graje.

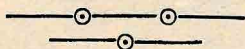
Otrok ni izključna last staršev. Otrok je v prvi vrsti božji. Zaklad je, ki ga je Bog dal staršem v varstvo in od ka-

terega bo zahteval strog odgovor. Sv. Izidor pravi naravnost, da se večkrat starši večno pogubijo, ker so po njihovi krivdi otroci zašli na kriva pota.

Mnogi se pritožujejo, da odraslim otrokom nobena beseda ne zaleže, da ne marajo ubogati, da se nič ne zmenijo za njihove opomine. Ne pomislijo

pa, da so tega morda sami krivi, ker so jih v detinskih letih napačno vzgajali, in ta napačna vzgoja se sedaj bridko maščuje.

Starši naj tedaj resno skrbijo, da bodo otrokom že v prvih letih pravi in skrbni vodniki. Tako bodo otroci v poznejših letih njihova tolažba in prejeli bodo tudi od Boga plačilo za svoj trud.



IZ NAŠIH MISIJONOV.

MED HIVARI.

Makas (Ekvador) 15. nov. 1928.

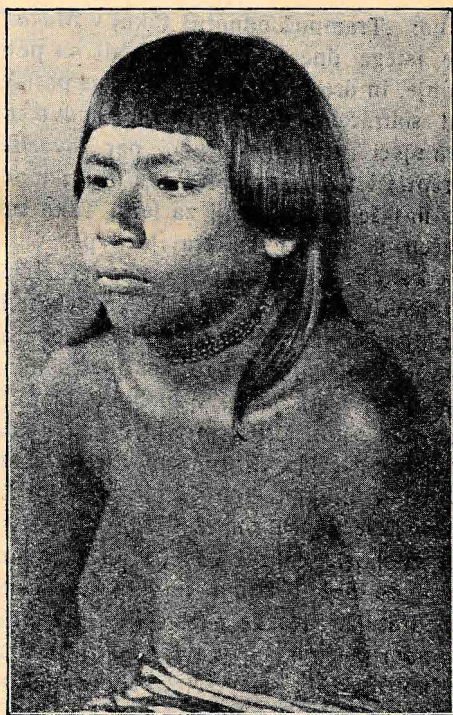
Prečastiti gospod uredniki!

NAMEN mojega današnjega pisanja je: voščiti Vam, sobratom in vsem sotrudnikom in sotrudnicam vesele in blagoslovljene božične praznike, opisati moje sedemdnevno potovanje v *Makas* in seznaniiti Vas z razmerami tega misijona.

Takoj v začetku Vam torej kličem: sprejmite od mene, kakor tudi od mojih Hivarčkov in drugih prebivalcev v *Makasu* najprisernejša voščila k božičnim praznikom. Božje Detece naj stotisočkrat povrne zlasti našim sotrudnikom in sotrudnicam vse, kar so storili za salezijansko družbo in njene misijone.

Kuenka — *Makas*! Kako daleč sta si eden od drugega in kako različni po svoji zunanosti! *Kuenka* lepo mestoce, *Makas* zakotna vas, sedem dni oddaljena od *Kuenke*. Moji predstojniki so odločili, naj se posvetim izključno misijonom in naj delujem na odprtem polju. Nisem se dobro počutil glede zdravja, vendar sem se napolil na težavno in usodno potovanje. Usodno, pravim, ker tako potovanje povzroči lahko dolgo bolezen ali pa tudi smrt.

Dne 24. septembra je naš pokrajinski predstojnik poslal brzojavko s kratko vse-



Pravi tip hivarskega dečka.

Makas (Ekvador).

MISIJONSKA
KAPELICA MED
HIVARI V MAKAS-U
(EKUADOR).



bino: „Trampuž odpotuj takoj v *Makas*!“ Še istega dne sem se pripravil na potovanje, in drugi dan zjutraj sem se poslovil od sobratov in auto me je po dve uri trájajóči vožnji v družbi par tovarišev prepeljal v *Dekanro*. Ko smo tu izstopili, so nas že čakali konji za ježo. Tako smo začeli dolgo, tri dni trajajoóe potovanje na konjih. Pot je vodila nad grozeóimi prepadi in divjimi rekami. Na nekaterih krajih je bila pot le en meter široka ali pa še celo manj. Na nekem mestu mi je spodrsnil konj, padel v globoko blato in jaz pód njim. Vsi so pritekli in mi pomagali vstati. Na drugem mestu bi skoro padel v prepad kónj mojega tovariša; komaj se je še obdržal, da ni zdrsnil navzdol in izginil za vedno. Strašni pragozdovi só bežali mimo nas in nas nemo pozdravljali. Razne papige in druge ptice so nam pele ali, bolje reóeno, krióale izza vrhov orjaških dreves. Žive duše nismo videli na potu. Vročina pa je strašno naraščala, tako da smo se kar pekli na solncu. Moói so nam začele pešati in kmalu smo bili popolnoma izmuóeni.

Dne 30. sept. smo dospeli v *Mendez*, mis. postaja med Hivari. Ta misijon je prav lepo razvit. Tu ólovek jasno vidi, koliko premóre krščanska ljubezen in go-

reónost za zveličanje duš. Semkaj naj bi prišli sovražniki katoliške cerkve, da bi sé na lastne óči preprióali, kako ona skrbi tudi za najbolj zapuščene in odljudne ólane ólóveške družbe. Res sem bil vesel ob pogledu na to delo naših vrlih sobratov.

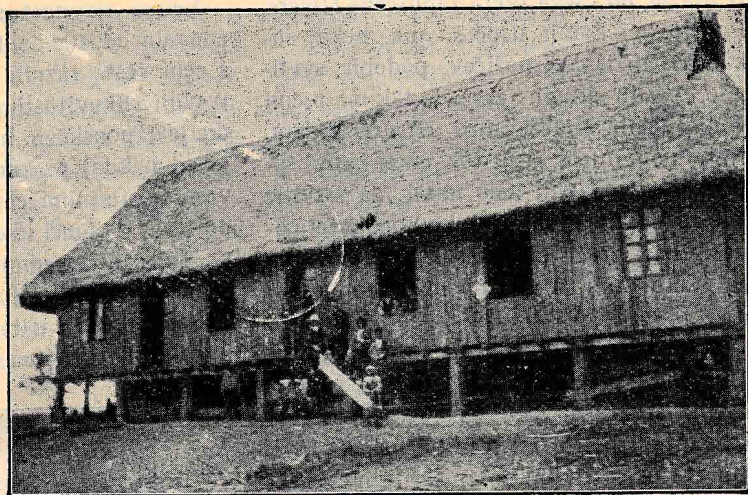
V *Mendezu* sem preživel šest dni, ki mi bodo ostali vedno v najlepšem spominu.

In *Makas*? Kako daleó smo še od cilja!

Dne 6. oktobra smo bili znova na potovanju. To pot pa kar peš. Pot nas je vodila skozi večne goščave. Noge, prej spoóite, so sedaj utrujene. Kamenje, trnje in kaóe, ki jih je tu zelo veliko, moóno óvirajo potovanje.

Prišli smo do prve reke. Mostu nikjer. Vodo je bilo treba prebresti. Pa ni bila plitva; do prsi mi je segala. Na sreóo ni bila deroóa. Tako mora misijonar premagati vse težave in hiteti naprej, kamor ga žene misijonski póklic. Prvi dan smo se odpoóili pri nekem Hivaru. Vstopili smo v njegovo koóo. Njegove tri žene (Hivar je bil namreó pogan) so se nam približale in se nam začele smejati. Ker sem bil sam v duhovski obleki, so mi prvemu ponudile pijaóo, ki jo tu imenujejo „óóíóa“, in ki jo ženske same izdelujejo s prežvekovanjem snovi iz katerih se dela. Zdravniki sicer enoglasno trdijo, da ni svetovati

MISIJONSKA HIŠA
MED DIVJAKI
HIVARI V
MAKASU
(EKUADOR).



misijonarju, da bi pil to čudno pijačo, vendar se v tem slučaju nisem branil skodelice, katero je ena izmed žen napolnila s izdelkom svojih ust. Predstavljal sem si, da pijem rdeče vino in to mi je pomagalo, da sem premagal odpor in spil tisto pijačo, ki jo od misijonarjev ne pije nihče ali pa vsaj redkokdo.

Povedal sem družinici par besedi iz katekizma in nato smo nadaljevali potovanje.

Drugi dan smo spali znova v neki hivarski koči. Pa glejga šmenta! Ponoči, ko sem mirno spal na trdih tleh, izmučen od trudapolnega hoda, se priplazi do mojih nog neke vrste ptič, ki me ugrizne in napravi precej globoko rano. Spal sem tako trdo, da nisem ničesar čutil. Ko pa se zjutraj prebudim, se mi je zazdelo, kakor da tiči noga v luži. Prižgem luč in, glejte! izteklo mi je več kot za kozarec krvi. Malo joda na rano in vse je bilo zopet dobro.

Misel, da bom kmalu v *Makasu*, mi je dajala pogum in spravljala v dobro voljo. Dasi smo se le na pol odpočili, smo se odpravili v božjem imenu dalje. Ne bom opisoval podrobnosti nadaljnjega potovanja, le to naj omenim, da sem dospel ob treh popoldne še istega dne in sicer 9. oktobra v *Makas*. Hvala Bogu! Prisrčno

smo se pozdravili s petimi sobraty, ki tu delujejo. Vsi napor dolgega in deloma tudi nevarnega potovanja so bili na mah pozabljeni. Eden izmed mojih tovarišev — tudi klerik — je od potovanja dobil težke rane na nogah, ki mu povzročajo hude bolečine; jaz imam pa noge popolnoma zdrave, za kar se imam zahvaliti Mariji Pomočnici, ki me je varovala te hude nadloge.

Komaj sem dospel v *Makas*, mi je predstojnik misijona odkazal delo.

Kakšno?

Bom takoj povedal.

V *Makasu* so prebivalci deloma *Hivari*, deloma pa *Makabejci*, potomci nekdanjih španskih priseljencev, ki so se pa skoro že popolnoma zenačili s *Hivari*. Zanje, oziroma za mešance, imajo salezijanci tu ljudsko šolo, ki šteje sedaj 86 učencev. Meni so odmenili 3. in 4. razred. Imam 42 učencev. V nedeljo jih učim krščanskega nauka v naši kapelici. Med božičnimi prazniki pa, ko bom prost pouka, bom šel pogledat malo v gozdove med *Hivare*.

Priponim naj, da je ta naš misijon sila reven. Kako dobro delo bi storili naši dobri sotrudniki in dobre sotrudnice, ako bi se ga malce usmili in mu kaj pomagali. Vse bi prav prišlo, kar bi kdo daroval za

te ubóge, od vsega sveta zapuščene *Hivare*. Pošljite mi kakih tisoč šivank, nekaj sukanca, ogledalcev, nožičev, podobic, svetinjic, žog in drugih igrač. S takimi rečmi lahko delam čudeže med *Hivari*. Upam, da bo novorojeni Jezušček marsikateri sotrudnici navdahnil lepo misel, da žrtvuje kaj za naš misijon. Kar bi kdo hotel poslati, naj izroči uredništvu *Sal. vestnika* na Rakovniku in od tam mi bodo poslali vse.

Upam, da moja prošnja ne bo odbita. Tu gre za zveličanje duš, kar ni malenkostna stvar.

Sedaj ob zaključku tega pisma Vas, vse sobrate in sotrudnike ter sotrudnice najpristrčneje pozdravljam in se toplo priporočam v molitev.

Bogomil Trampuš
Sal. kl. misijonar.

PRIPOMBA UREDNIŠTVA: Uredništvo *Sal. vestnika* bo radi volje posredovalo v smislu prošnje našega vrlega misijonarja. Kdor hoče darovati kak predmet ali denar, naj pošlje na Rakovnik, odkoder se bo vse odposlalo v Makas. Nekaj stvari smo že odposlali.

JAPONSKA

Poročilo Sal. misijonarja V. C.

Miyazaki oktobra 1928.

JAPONSKA se v teh dneh pripravlja na mikadovo (cesarjevo) slovesno ustoličenje. Glavno mesto Tokio je polno vrvenja in nenavadnega življenja. Pa tudi provincijalna mesta, občine in zasebniki ne mirujejo: vse se giblje in pripravlja na znameniti dogodek. Ob tej priliki se ustanavljajo *mikadu* na čast razne dobrodelne ustanove, za katere prispevajo vsi: razne korporacije in posamezniki. Tudi kristjani ne zaostajajo za drugimi: s slovesnimi cerkvenimi opravili in zunanjimi slavnostmi skušajo dokazati *mikadu* svojo vernost in vdanost.

Velika slavnost ustoličenja se bo praznovala od 10. do 14. novembra v Kyotu s celo vrsto raznih obredov, ki vsebujejo v svoji slikovitosti poglavitne verske tradicije japonskega naroda. Ta dogodek se je od nekdanj praznoval z velikimi pripravi in sijajnimi ceremonijami. Že l. 927. p. K. so Japonci imeli v ta namen natančno določeni ceremonijal; vendar ta, ki je sedaj v porabi, izhaja iz l. 1889. ko je bila proglašena ustava.

Zakaj se ta slovesnost vrši tako pozno



Salezijanski gojenci v nadb. k.

in ne takoj po imenovanju novega *mikada*?

Predpisano je, da se ustoličenje vrši tretje leto po prednikovi smrti. Ta navada spominja na davno pretekle čase. Prvotno je novi *mikado* zapustil prebivališče prejšnjega in zgradil novo palačo zase, za ves svoj dvor in za vse svoje ministre. Poleg tega pa so se navadno vršili hudi boji za

nasledstvo. Vse to je zahtevalo precej časa, in novi *mikado* je moral čakati na ustoličenje. To kar je bilo tedaj zahteva razmer, je sedaj zahteva ceremonijalnih predpisov.

Ta slavnost se vrši vedno v jeseni. Zakaj? Vsaka dežela tega prostranega cesarstva mora ob tej priliki prispevati za slovesne daritve prvih pridelkov. To je pa na Japonskem mogoče edinole v jeseni.

Pa bo kdo vprašal: Kaj pa je s cesarsko oblastjo od smrti prejšnjega *mikada*, pa do ustoličenja novega?



Zagrebu. V sredi kard. Hlond.

Navada je vpeljala neko zasebno ceremonijo, ki se izvrši v Tokiju takoj po *mikadovi* smrti. Tedaj izročijo novemu *mikadu* meč in velike državne pečate. Vse to se vrši v svetišču cesarske palače. Ta ceremonija se je izvršila 26. decembra l. 1926. Dva dni pozneje je *mikado* v javni avdijenci sporočil svojemu narodu, da je

prevzel državne posle.

Vsa slovesnost ustoličenja obsega v glavnem te-le posebnosti. Najprej se pred največjim templjem v Tokiu s posebnimi obredi določi, na katerem riževem polju se bo pridelal riž, ki naj se daruje bogovom ob sklepu slovesnosti. Ti obredi so natančno določeni, do vseh potankosti. Ko je določeno polje, se določijo tudi zaupne osebe, ki ga bodo skrbno obdelovale in tako pridelale potrebni riž.

Svečanosti se začne 6. novembra. Tedaj *mikado* zapusti Tokio in odpotuje v Kyoto. Krasen sprevod spremlja *mikada* na tem njegovem potu. Vsi spremljevalci so oblečeni v sijajna oblačila, ki so sila starodavna. Vojaštvo v krasnih paradnih uniformah, sintoistični svečeniki v bogato okrašenih haljah, skrinja ki vsebuje svete predmete t. j. ogledalo, meč, niz biserov in državne pečate, predmeti ki se bodo izročili *mikadu* ob slovesnem ustoličenju, nepregledna množica ljudstva, ki pozdravlja svojega vladarja, vse to je nekaj tako nenavadnega, da je težko popisati.

Pravo ustoličenje obsega dvojje vrste ceremonij: verske in civilne. Prva se vrši zjutraj ob navzočnosti članov cesarske hiše in predstavnikov tujih držav. *Mikado* izreče pred skrinjo s svetimi predmeti izjavo, da prevzame v posest cesarski prestol in nato izvrši predpisane poklonitve bogovom. Civilna ceremonija se vrši tako, da se *mikado* vsede na prestol pričo predstavnikov tujih držav ter tako vsemu svetu oznani, da je s tem dejanjem postal pravomočni vladar svoje države.

Dne 11. novembra se vrši pred številno množico veliki sveti ples v zahvalo bogovom. Naslednjega dne pa je svečani sprejem v palači vseh tistih, ki bodo nesli *mikadova* darila raznim templjem po cesarstvu. Vsak izmed njih dobi v roke molitev, ki naj jo prebere ob izročitvi darila.

Dan pozneje se obhajajo prošnji obredi za zdravje, dolgo življenje, srečo in blagostanje cesarja in vse njegove družine. Ti

obredi obsegajo: molitve, starodavne svete ples in nekaka čarovniška predvajanja.

Vrstô slavnosti zaključi slovesno darovanje prvih pridelkov. Vrší se v provizoričnem templju, ki ga zgradijo nalašč za to priliko in sicer po vzorcu templjev iz 6. in 7. stoletja. Udeleženci se oblečejo v posebna oblačila, ki posnemajo noše iz najstarodavnejših časov. Obred se vrši ponoči. Na osem miz položijo v lepem redu vse, kar sô prinesli iz raznih krajev Japonske, kakor riž, proso, ječmen, rž, ribe, razno sadje i. t. d. Med petjem in godbo darujejo vse to bogovom; nato prisede *mikado* k majhni mizici in zavžije nekaj od raznih jestvin, ki sô bile pravkar bogovom darovane.

Tako se zaključijo predpisani obredi. V naslednjih dneh *mikado* priredi slavnostni banket vsemu diplomatskemu zboru in drugim dostojanstvenikom. Ob koncu novembra je v Tokiu velika vojaška parada; v decembru pa parada pomorskih sil. Tako se končno zaključijo vse slovesnosti.

Čudna ta Japonska! Dežela velikih kontrastov. Kdaj bo zarja sv. evangelija razlila svoje blagodajne žarke po vsej tej deželi, ki je zaenkrat še progrednjena v temo poganstva?

KITAJSKA.

POTA MILOSTI BOŽJE.

NA svojem prvem potovanju po okraju *Yenk Tak* — tako pripoveduje salezijanski misijonar na Kitajskem — sem bil priča zanimivega in skoro bi rekel čudovitega dogodka. V *Sui Pien* sem našel krščansko družino v najžalostnejšem stanju. Družina je štela 11 članov, toda samo dva izmed njih sta bila krščena, vsi drugi pa so živeli tjavendan, prav po pogansko. Težko mi je bilo pri srcu in moja srčna želja je bila pomagati tej družini in jo privedi na pravo pot.

Ker sem bil brez služabnika, sem naprosil *Ki Lin-a*, enega izmed štirih sinov, naj

se mi pridruži, da mi bo prenašal prtljago in opravljal kuharsko službo. Upal sem, da bom na ta način vsaj njega pridobil in mu vлил v srce veselje do krščanskega nauka in željo po sv. krstu. Hvala Bogu! Moje nade me niso varale. *Ki Lin* se mi je z veseljem pridružil in sedaj me spremlja na mojih misijonskih potih, dasi se temu močno upira njegova žena, ki mu vedno ponavlja: „Nikar ne veruj temu tujemu hudiču!“

Ki Lin se je marljivo učil katekizma in verno poslušal razlago. Med delom v kuhinji je ponavljal na pamet vprašanja in odgovore, da je bilo veselje. Kadar me je spremljal na potovanju, je rad poslušal, ko sem mu govoril o Bogu in o resnicah sv. vere. Razodeval mi je težave, pomisleke, ugovore in hvaležno sprejemal tozadevne odgovore. V kratkem času je že močno napredoval. Njegovo vedenje je bilo tako lepo, da mi je vzbujal lepo upanje za bodočnost. Večkrat je šel obiskat svojo družino. Tam je govoril neprestano o krščanski veri in nagovarjal svoje domače, naj se dajo že vendar enkrat krstiti.

Toda njegove besede niso našle mnogo odmeva. Najbolj trdovratno se mu je upirala njegova žena, ki je bila poganka z dušo in telesom. Hudobni duh jo je držal močno v svojih krempljih.

Zgodilo pa se je nekaj, kar je tudi ženi omehčalo srce. Nekoč močno zboli. Zdravniki ne morejo dognati, kaj ji je; dali so ji zdravila, a brez uspeha. Bolnica je trpela grozne bolečine.

„Hudič me trga in trpinči,“ tako je vzkliknila neki večer, ko so jo bolečine ponovno napadle s tako silo, da se je zdela kot obsedena. Njen stric — kristjan — jo je prišel obiskat in ji prigovarjal: „Poslušaj, ti boš ozdravela, ako boš verovala v Jezusa Kristusa in v njegovo najsvetejšo Mater. Marija ima vso oblast nad hudobnim duhom. Obljubi ji, da boš sprejela krščansko vero, nauči se molitve njej na čast, pa boš rešena.“

Nesrečnica je kakor v sanjah poslušala stričeve besede, ki so ji budile v srcu neko čudno ganotje. Spomnila se je tedaj na opomine svojega moža.

Solzne oči je uprla v strica in v upanju, da bo rešena strašnih bolečin, je vzkliknila: Da, sprejeti hočem krščansko vero in posnemati *Ki Lin-a*, ako me Marija ozdravi.

Obesili so ji na vrat svetinjico Matere božje. Od tistega dne se ji je zdravje začelo boljšati in v kratkem je popolnoma ozdravela.

Svoji obljudi je ostala zvesta: prav marljivo se uči krščanskega nauka.

Zgled *Ki Lin-a* in njegove žene in nenadno ozdravljenje te poslednje je močno vplivalo na vso družino. Sedaj se vsi marljivo uče katekizma in vsi so prav dobro razpoloženi za sprejem verskih resnic.

Kako dober je Bog in kako čudovita so pota njegove milosti!

ZVERINE V ČLOVEŠKI PODOBI.

Čudno je, da je med zvermi najhujši človek, ako se spremeni v zver. O tem sem imel priložnost prepričati se na lastne oči.

Ob večernem mraku — piše misijonar osrednje sal. misijonske hiše v Shiu-Chow-u — čujem trkanje na vrata. Hitim odpirat, da vidim, kdo me kliče ob tej uri. Neki naš gojenec mi izroči listič s sledečimi besedami: „Glejte, če je mogoče rešiti tega reveža. Skušal sem mu pomagati, kakor sem vedel in znal, toda zmanjkalo mi je obvez in razkužil.“ Listič je napisal moj tovariš misijonar Garbero.

Takoj grem iz hiše in zunaj vidim žalosten prizor. Na stolu so prinesli pred misijonsko hišo dečka pri dvanajstih letih. Bil je ves oblit s krvjo, glavo in roke je imel obvezane, toda le za prvo silo. Prinesli so ga semkaj iz *Tung Tonga*.

Nemudoma sem ga izročil našim sestram Hčeram Marije Pomočnice, da so ga vzele v svojo oskrbo in mu nudile potrebno pomoč. Dobre sestre so ga prevezale, mu dale

nekoliko okrepčila in ga položile na mehko posteljo. Kmalu je revež ves utrujen od bolečin in strahu mirno zaspal.

Naslednje jutro sem ga obiskal. O svojih žalostnih doživljajih mi je povedal sledeče:

Njegova družina je bila precej imovita, zato so jo komunisti, ki so tu na Kitajskem povzročili že toliko gorja, kruto preganjali. Pred par leti so mu ubili očeta in brata ter odvedli mater, sestro in svačinjo. Tako je ostal sam s staro materjo.

Pred nekaj dnevi pa so se komunisti znesli še nad tem bore ostankom nekdanje družine. Napadli so hišico, kjer je stanoval deček s staro materjo, v nadi da bodo našli v njej bogve koliko denarja. Ker pa so bili v svoji nadi prevarani, so se kruto maščevali. S sekiro so pobili ubogo staro mater, ki je izdihnila svojo dušo v mlaki krvi. Deček je ob tem nečloveškem dejanju planil na svojo staro mater, kakor da bi jo hotel braniti pred zverinskimi napadalci. Pri tem pa je dobil sam težke rane na rokah in na glavi. Okrutneži bi ga bili pobili do smrti, ako bi ga ne rešil ropot prihajajočih vojakov, ki so bili komunistom za petami. Komunisti so se prestrašili in zbežali, pustivši ubovega dečka vsega ranjenega brez zavesti ležati na tleh. Voditelj vojaške čete se je zavzel za ubovega ranjenca in ga dal prenesti v misijon, da bi tam dobil pravočasno pomoč in se mu tako reši življenje.

Nesrečni deček mi je jokaje vse to pripovedoval in večkrat se je stresel od groze ob misli na prizor, ki se je odigral v njegovi hiši. Ponovno me je izpraševal, če je pri meni na varnem pred komunisti; bal se je namreč, da bi ga zopet napadli in mu zadali novih ran. Kmalu nato je omedlel. V medlevici je klical staro mater tako bolešno, da mi je trgalo srce.

Na srečo je močan in drugače zdrav, zato upamo da si bo opomogel in ozdravil od težkih ran. Saj pa tudi blage sestre skrbijo zanj, kar le morejo.

Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčera Marije Pom.

ŠIVILJE.

V AŠKI možakarji so postrani gledali Marijo in Petronilo. Zdelo se jim je nekaj nezaslišanega: dve kmečki dekleti — pa šivilji!

In morneške ženice, tiste klepetulje z nabrušenimi jeziki?

„Glejte jih tam v kamrico zaprte, kakor gospodične! Šivajo, šivajo, mesto da bi lepo prijele za lopato, za grablje, za motiko. O! —“

In Marija in Petronila? Molčé sta prenašali kruta zbadanja in pogumno nadaljevali pričeto pot. Čez dan sta pridno delali pri vaškem krojaču; na večer sta vzeli s sabo vrezano blago in potem doma šivali pozno v noč. — Tako sta si služili vsakdanji kruh in se z žrtvami pripravljali na veliko poslanstvo, h kateremu ju je klical Gospod.

In žrtev ni manjkalo. Tudi doma v družini ne.

Prav tisto leto (1861.) je Petronili umrl oče — edina njena obramba. V družini so sedaj gospodarile tri njene svakinje, godrnjavke, sebične. Uboga Petronila je trpela.

Modri don Pestarino ji je pa svetoval: „Pusti sorodnike in pojdi stanovat k Terezi Pampuró. Tam boš živela v miru.“

Tereza Pampuro je bila tudi članica Družbe brezmadežne Device Marije, štiridesetletna in vedno boleha. Petronila je slušala don Pestarina in se je nastanila pri Terezi, kjer je našla gostoljubno streho. Tja ji je sledila tudi Marija; obedovala in spala je sicer še doma, a ves ostali čas je prebila s Petronilo pri Terezi. Vaškega krojača sta bili že zapustili, zato sta sami odprli nekako delavnico v hiši Tereze Pampuro.

Ljudje so se norčevali, s prstom so ka-

zali za Marijo in Petronilo, češ: norice! a pogumni dekleti se nista plašili hudobnih jezikov, vztrajali sta in se vedno bolj spopolnjevali v šivanju. Hodili sta k neki Antonieti na pouk, kjer sta se dodobra priučili vrezavanja ženskih oblek. Ko se je Antonieta izselila drugam, ni bilo v Mornese nobene druge šivilje, razen Marije in njené prijateljice. Tako ju je Gospod preskrbel z delom in obenem z mladimi vajenkami, prelep cilj, ki je Marija nanj tako dolgo mislila in po njem hrepenela.

Toda soba je bila pretesna in pretemna. Zato sta si poiskali drug prostor; našli sta ga, a tudi tu je bilo neprijazno, manjkalo je luči. Zato sta se še v tretje preselili in najeli prav tik cerkve obširno in svetlo sobo. Tako sta blizu Jezusa zgradili skromno gnezdece za morneške deklice. In res so prihajale deklice in se vedno zaupneje stiskale k Mariji in Petronili.

Vseh oči so bile uprte v malo delavnico ob cerkvi:

— Dobro delajo, ta dekleta! Lepo uče našo deco! Delajo in molijo! Bog jim daj srečo!

In tako je bilo započeto v malem, kar se je potem bohotno razraslo po vsem svetu. Marija je že sprejela dve punčki, prvo šestletno, drugo osemletno, hčerki nekega trgovca, ki je bil vedno z doma in torej mu ni bilo mogoče vzgajati svojih hčerâ; in potem še tretjo siroto brez matere in čigar oče je bil pijanček.

Spalnico je bilo treba razširiti, kajti nove sirote so se oglašale vedno in vedno. Marija je zato najela še dve sobici onkraj ulice, da je tako ugodila neprestanim prošnjam.

Deset, dvanaest sirot je zopet našlo svoje mamice, dve ljubeči majki: Marijo in Petronilo.

DON BOSCOV SEN.

Naj nam pripoveduje on sam:

„Stopal sem čez turinske ulice. Kar naletim na kopico deklic, ki so skakale, se lovile in se kriče prepirale. Jedva me zapazijo, prihite vse vesele k meni: Živel don Bosco! Radostno se vpirajo vame, kakor bi mi hotele povedati nekaj zelo važnega. In res me prično zaupno prositi: Don Bosco, glejte, zapuščene smo, poskrbite tudi za nas. . .!

Hotel sem dalje po svoji poti. Toda deklice me niso pustile. Razložim jim, da imam že toliko in toliko dečkov v Oratoriju, da se torej nikakor ne morem pečati z njimi. Da bi jih potolažil, sem jim dejal:

— Se bo že kdo drugi za vas pobrigal! — Mlajše so se na mojo besebo umirile; tedaj se mi pa približajo starejše, proseč me vzdihovaje:

— O don Bosco, nikar nas ne zapustite! Glejte, same smo — sredi ulice! — Usmilite se nas!

Tedaj zagledam pred sabo plemenito Gospo, kakor solnce svetlo, ki mi pravi: — Poskrbi zanje! So moje hčere! Nato izgine. — In jaz se zbudim. —

Pa to je bil le sen! Morda. Morda tudi ne. Res pa je, da so se don Boscovi sni uresničili. Še živeče priče — s katerimi smo osebno govorili — nas zagotavljajo z vso resnostjo o tej resnici. Pričujejoč spis je en sam dokaz, da se je izpolnil

ta don Boscov sen, tako neznaten po svoji vsebini, a tako velik v svojih posledicah.

Tiste dni je prišel v Turin don Pestarino, da se pogovori s svojim velikim prijateljem, z don Boscom. To pot je bil dobri duhovnik tako ves navdušen za don Bosca, da je vzkliknil:

„Don Bosco, naj bom salezijanec. Moja imovina bodi vaša!“

„Dobro“ — je dejal don Bosco. „Toda za zdaj je najbolje, da ostanete v Mornese; tam je polje za vas. Hčere Brezmadežne potrebujejo voditelja.“

In don Pestarino je z nasmehom pritr dil don Boscu.

„Pa še nekaj za vaše »hčere«; rekši napiše don Bosco na mal listič tele besede:

— Molite in delajte dobro mladini, kolikor morete; storite vse, da preprečite greh in naj si bo en sam mali greh. —

Ta drag spomin in še dve svetinji Marije Pomočnice je don Pestarino izročil Mariji in Petronili.

„To vama pošilja don Bosco. Rekel je, da pobožno nosita svetinjo Matere božje, da vaju obvaruje vsega hudega.“

In dekleti sta s svetim veseljem sprejeli dragocen spomin, zakaj vedeli sta, da je don Bosco svetnik.

Tako se je don Bosco ozrl na Mornese, na malo monferinsko vas, kjer naj se prične uresničevati njegov sen.

(Dalje prihodnjič.)



Po salezijanskem svetu.

STOLETNICA ROJSTVA

DON BOSCOVEGA PRIJATELJA.

Duhovnik Leonard Murialdo, dasi ni bil član salezijanske družbe in ni bil v številu onih prvih učencev, ki so tvorili z don Boscom eno samo družino, vendar spada med najodličnejše prve njegove pomočnike. Pomagal mu je zlasti pri vodstvu prazničnih oratorijev.

Njegovi starši so bili plemenitega rodu. Ko je bil osem let star, so ga poslali v Savono v zavod takozvanih Skolopijev, redovnikov, ki se pečajo z vzgojo mladine. Tam je rasel v pobožnosti in ljubezni do učenja. L. 1846. je stopil v semenišče kot kandidat duhovskega stanu. Še preden je bil posvečen v duhovnika, je napravil rigoroz iz bogoslovja na turinskem vseučilišču.

Že kot semeniščnik je kazal veliko gorečnost za zveličanje duš. Posebno veselje je imel za delovanje med mladino. Ni čuda torej, če je z vsem srcem vzljubil don Bosca, ki je baš v tistem času začel v Turinu s svojim znamenitem delovanjem. Postal je njegov pomočnik v prazničnem oratoriju Angela varuha v turinskem predmestju Vankilja.

L. 1856. je bil posvečen v mašnika. Nekeč ga don Bosco sreča na ulici in mu pravi:

Gospod doktor, ali bi mi hoteli plačati zajtrk?

Murialdo je takoj peljal don Bosca v kavarno in naročil zajtrk. Toda don Bosco je imel drugo za bregom. Pravkar je otvoril v Turinu praznični oratorij sv. Alojzija, toda manjkalo mu je zanj spretnega voditelja. Zato je nagovoril Murialda:

— V zadregi sem in Vi mi lahko pomagate.

— Kako to?

— Za oratorij sv. Alojzija mi manjka voditelja, ali bi prevzeli Vi to mesto?

Murialdo se je nekaj časa branil, toda naposled se je vdal.

Tako je dr. Murialdo postal ravnatelj tega prazničnega oratorija in ostal na tem mestu notri do l. 1865. Pri delu so mu pomagali don Boscovi kleriki, kakor Rua, Cagliero, Albera i. t. d.

Murialdo je oratorij tako modro vodil, da se je jasno videlo, kako si je temeljito osvojil don Boscovega duha.

Pozneje je moral za nekaj časa na Francosko. Vrnivši se, je bil imenovan za ravnatelja lepo razvitega zavoda za rokodelce, ki ga je ustanovil velik ljubitelj mladine duhovnik Cocchi. To službo je opravljal celih 34 let ter vodil ta zavod prav v salezijanskem duhu. Da bi pa bila tej napravi zagotovljena trajna bodočnost, je goreči duhovnik ustanovil redovno družbo sv. Jožefa, ki ima danes mnogo zavodov v Italiji in v misijonskih krajih. Umrl je 30 marca l. 1900 v sluhu svetosti.

NOVA CERKEV NA ČAST PRESV. SRCU.

Livorno je veliko obmorsko mesto ob zapadni obali severne Italije. Trdijo, da ni bila že sto let v tem mestu sezidana nobena cerkev. L. 1919. pa so salezijanci, ki imajo tu že lepo razvite ustanove, začeli graditi veličastno cerkev na čast presv. Srcu Jezusovemu. Huda stiska za denar je tedaj vladala vsepovsod, toda salezijanci so zaupali na pomoč božjega Srca in šli pogumno na delo.

Devet let že traja delo in še sedaj ni popolnoma dovršeno, manjka namreč še tlak, oltarji, slikana okna in drugo. Vendar so cerkev 3. novembra pr. l. slovesno blagoslovili, ter jo izročili javnosti. Cerkev je velikega pomena ne samo kot središče češčenja presv. Srca za vse mesto, ampak tudi kot versko središče dotičnega okraja, ki je bil doslej brez cerkve in v skem oziru zelo zapuščen. Svetišče je dolgo 50 metrov (17 metrov daljše od naše cerkve Marije Pomočnice) široko pa 20 metrov. V svoje okrilje lahko sprejema 4000 oseb.

NOVI MISIJONARJI.

Dne 7. oktobra se je vršila v cerkvi Marije Pomočnice v Turinu običajna slovesnost odhoda naših novih misijonarjev, ki so zapustili domovino in se razkröpili po vseh delih sveta kot oznanjevalci Kristusovega evangelija. Tudi letos je imela ta ginljiva slovesnost veliko privlačno silo na turinsko prebivalstvo. Svetišče je bilo nabito polno. Poslovilni govor je imel misijonar č. g. Janez Guarona, provikarij v Shiu-Chow (Kitajsko). Misijonske križe se razdelil kard. Gamba, turinski nadškof. Odhajajočih misijonarjev je bilo 85. Tem se je pridružilo še 37 Hčera Marije Pomočnice istotako določene za pomožne misijonarke v raznih delih sveta. Največ misijonarjev in misijonark je bilo določenih za Japonsko, Kitajsko, Indijo in Siam.

Češčenje Marije Pomočnice.

Marija, pomočnica kristjanov. Tako jo smemo imenovati od tistega trenutka, ko je prišel na zemljo Jezus. Jezus je prišel, da ustanovi sv. Cerkev, ki naj bi kakor ladija sprejemala ljudi in jih vodila v pristanišče zveličanja. Ta Jezus pa se je rodil iz Marije Device. Ne gre li tedaj tudi njej hvaležnost za sv. Cerkev, ki jo je ustanovil njen Sin? — To so ji priznavali že prvi kristjani, zato so jo ljubili in častili kot soustanovnico sv. Cerkve — kot svojo dobrotnico.

Ko pa je Jezus umiral na križu, takrat, v tistih zadnjih trenutkih zemskega življenja, je Jezus Marijo po osebi sv. Janeza, ki je predstavljal človeštvo, določil za mater človeštva. Gotovo je Marija občutila to določitev, gotovo je na poseben način začutila v srcu, da je mati človeštva, in gotovo se je v njenem srcu tisti ogenj, s katerim je ljubila človeštvo, še bolj razpalil, in to še posebno do tistih, ki so bili izvoljena čreda Kristusove ustanove, sv. Cerkve. In kakor ni matere, ki ne bi, ko vidi otroke v stiski in nevarnosti, otrokom pomagala in jih podpirala, tako je tudi Marija od tistega trenutka s posebno skrbjo objemala svoje otroke in jih podpirala z deli in z mogočno svojo priprošnjo pri Bogu.

Še posebno vneto je podpirala apostole, ki so se razkropili po svetu in oznanjali besedo zveličanja. Kakor priča ustno izročilo in kakor dokazujejo razna razodetja, jim je Marija Devica pomagala s svojo molitvijo, da so v večji meri prejeli milosti sv. Duha; pred odhodom v svet jih je pa osrčevala in blagoslavljalala ter jih razkropljene po svetu podpirala s svojimi molitvami.

Ko se je preselila v nebesa, je s svojo ljubeznijo, lahko rečemo, ostala na zemlji in pred vsem pri ustanovi svojega ljubega Sina, pri sv. Cerkvi. Še z večjo močjo in ljubeznijo kakor dotlej je podpirala apostole, še z večjo ljubeznijo je delovala za sv. Cerkev. To je posebno vidno pokazala v časih krutih preganjanj. Kdo more prešteti prikazovanja, s katerimi je osrčevala one krščanske junake? Kdo more popisati, kako zaupno so se kristjani v onih težkih časih zatekali k Mariji?

Slike Matere božje v katakombah nam kaj jasno pričajo, kako vroče so oni kristjani ljubili Marijo, kako so jo častili in s kakšnim zaupanjem so se zatekali k njej in jo prosili in prejeli njeno pomoč. V Mariji so zrl pomočnico kristjanov.

Preganjanje je minulo. Velike trume kristjanov, ki se vesele zmage v kraljestvu večne slave in uživajo plačilo za prestane muke, se hvaležno obračajo k Mariji in ji pevajo hvalo, kajti njej se imajo zahvaliti za zmago. — Na zemlji so se pa prikazali novi sovražniki sv. Cerkve — krivoverci. Ker je niso mogli uničiti z orožjem, jo po ščuvanju pekla skušajo uničiti s krivimi nauki. To orožje ni nič manj nevarno, kakor je bilo železje, morda še bolj. Toda tudi tu je ostala Cerkev zmagovita. In komu gre hvala? V veliki meri Mariji Devici, ki se je tudi v teh bojih pokazala pomočnica kristjanov. Kdo more naštet vse dokaze? Kdo ne bo ginjen, ko bere, kako se je Marija prikazala sv. Gregoriju Čudodelniku, ki si radi velikih nasprotnikov ni upal sprejeti škofijski sedež v Neocezareji, in ga je potolažila, pokrepila, poučila in mu obljubila svojo pomoč, in kako je Gregorij s pomočjo Marije Device izpreobrnil celo mesto, tako da je o njegovi smrti ostalo le še 17 pogonov. — In kdo ne bo poln hvaležnosti priznal, da je Marija res pomočnica kristjanov, če bere, kako so krivoverci odsekali sv. Janezu Damaščanu roko, ker je pisal zoper njihove krive nauke, in če bere, kako se je Marija prikazala temu zagovorniku sv. Cerkve in mu čudežno ozdravila roko ter mu priporočila, naj še nadalje piše v obrambo svete vere? — Po teh in premnogih drugih dogodkih jo sv. Cerkev po pravici imenuje „zmagovalko vseh krivoverstev na zemlji.“

Marija, pomočnica kristjanov. Tako se je kazala vedno in taka je tudi danes. Naj le divjajo sovražniki sv. Cerkve, naj grozijo magari z orožjem in mučijo kakor prav v tem času v Mehiki, nam kristjanom, če ljubimo Marijo, se ni treba bati. Naj se le dvigajo sovražniki sv. Cerkve in trosijo krive nauke in širijo brezverske knjige in časopise, mi imamo Marijo pomočnico kristjanov; če

se nje držimo, bomo zmagali vsako nevarnost. K njej se zatekajmo v vseh težavah, k njej se obračajmo v vseh dušnih bojih, k njej kličimo v vseh nevarnostih: pri njej bomo nedvomno našli pomoč in rešitev, kajti ona je — pomočnica kristjanov, zato tudi pomočnica naša.

MILOSTI.

Lisec Marija, Kojnsko (Boštanj) piše: „L. 1925. sem zbolela na težki pljučni in srčni bolezni. Hiralala sem dolgo časa. Morala sem biti v postelji nad 9 mesecev. Mnogo zdravnikov se je trudilo za moje ozdravljenje, toda zaman. Dnevi življenja so mi bili šteti. Tedaj se z zaupanjem obrnem do Marije Pomočnice na Rakovniku in moje prijateljice so opravile zame devetdnevno. Glej, prav v tistih dneh se mi je začelo na boljše obračati in sicer tako hitro, da sem mogla v par dneh že vstati in čez nekaj tednov tudi iti ven.

Pa mojega trpljenja še ni hotelo biti konec. Napadla me je huda živčna bolezen, tako da sem bila do skrajnosti obupana. Zopet sem se zatekla k Mariji Pom. in naročila devetdnevno na Rakovniku in Radni. Zopet se je Marija milostno ozrla name. Še preden je bila devetdnevna končana, se mi je bolezen zboljšala in sedaj sem že eno leto zdrava.“

Trontelj Jera iz Sp. Duplice se zahvaljuje za ozdravljenje hčerke v zelo težki bolezni.

Gračner Anton iz Planine se zahvaljuje Pomočnici hristjanov in daruje zahvalni dar 100 Din za pomoč v zelo težki zadevi.

Prevc Marija iz Prevorja pošilja obljubljeni dar v zahvalo za zdravje.

Svete Pavla iz Zbelova piše: „Znesek 100 Din pošiljam v zahvalo Mariji Pomočnici za cerkev. Prejela sem veliko milost po zaupni prošnji k Mariji Pomočnici. Obljubila sem dar za cerkev in zahvalo v Salez. vestniku.“

Adler M. iz Rovt piše: „Prav pristrčno se zahvaljujem Mariji Pom. kristjanov na Rakovniku za vrnjeno zdravje moje mame, ki so hudo zboleli. Obljubila sem dar in objavo v Vestniku, in zdravje se je čudo hitro povrnilo. Hvala in čast Tebi, o Marija!“

Požar Ivana iz Lukovice se zahvaljuje za milost in prosi še nadalje za Marijino pomoč.

Nadalje se zahvaljujejo in poklanjajo zahvalne darove: **Dejak Marija** iz Ribnice za srečno prestano operacijo; — **Imperl Ferdo** iz Razborja za zadobljeno zdravje; — **Ojsterc Marija**, Verzej za zdravje; — **Čokert Anica** iz Ljubljane za več uslišanih prošenj v važnih zadevah; — **Ferko Marija** iz Bevk za srečen izid težke operacije; — **Šraj Marija** iz Železnikov za zdravje; — **Derstvenšek Ivan** iz Blance za več prejetih milosti; — **Klemenšek E.** za pomoč v dušnih zadevah; — **S. Stražar** iz Sarajeva za dosego poklica; — **A. Š.** Ljubljana za uslišano prošnjo; — **M. K.** iz Ljutomera za ozdravljenje smrtno nevarne bolezni; — **M. K.** iz Tržiča za posebno milost; — **M. B.** iz G. za uslišane prošnje; — **Tušar J.** in **M.** za mnogokrat izkazane milosti v bolezni in stiski; — **S. M.** od Nove cekve za večkratno uslišanje; — **V. M.** iz V. za milost zdravja; — **Perša K.** iz C. za zadobljeno zdravje; — **Neimenovana** iz Haloz za zboljšanje zdravja; — **M. V.** iz Ljubljane za uslišano prošnjo; — **E. K.** iz Ljutomera za ozdravljenje živine; — **Novak A.** iz Ljubljane za ozdravljenje; — **R. B.** iz Podsrede za zdravje in druge prejete dobrote; — **Špeh I.** in **J.** iz Raven za ozdravljenje težko obolelelega otroka; — **V. J.** iz Ljubljane „za primerno stanovanje, ki ga je brezuspešno iskala nad šest mesecev;“ — **Vovk Antonija** za posebno milost; — **Neimenovana** iz Semiča za uslišano prošnjo v družinskih razmerah; — **Babnik Marija** iz Reteč, je prišla osebno in prinesla zahvalni dar za srečno prestano operacijo; — **Z. R.** iz Ljubljane za posebno milost. — **Družina Novak**, Motnik za očetovo ozdravljenje; — **M. L.** Zgornji Kašelj za ozdravljenje oči. Dar 20 Din. — **Neimenovani** za zdravje; Dar 100 Din; — **Marija Mose**, Kompolje za ozdravljenje; — **Frančiška Jazbec**, Ljubljana za ozdravljenje od močnega prehlajenja; — **M. P.** Polhov Gradec za ozdravljenje; — **J. Košir** za materno ozdravitev. Dar 100 Din;

Ostale milosti objavimo prihodnjič.

NAŠI RAZGOVORI.

„OBLJUBA DEVIŠTVA.“ Vaše vprašanje se glasi: „Ali sme in more dekile, ki je v mladosti večkrat padla v smrtno grehe zoper sv. čistost v mislih, željah, besedah in dejanjih, vendar tako, da svoje dekliske nedolžnosti ni izgubila, storiti sedaj obljubo devištva?“

Odgovor. Že od nekdaj je v navadi v sveti katoliški cerkvi, da se tudi take bogoljubne osebe, ki živijo med svetom posvetijo Bogu z zaobljubo devištva. Blagor dušam, ki kaj takega premorejo! Taka daritev je Bogu v najvišji meri prijetna in obljubljenost ji je lepo plačilo v nebesih. Vendar je v tej stvari treba velike previdnosti. Izkušnja uči, da je premnogim, med svetom živečim osebam, nepreudarjena, lahkomiselnost zaobljuba devištva, vir težkih zmed in notranjega nemira. Zato naj nihče te zaobljube ne dela, ako se ni po resnem preudarku temeljito posvetoval s svojim duhom vodnikom. Navadno se dovoli storiti to zaobljubo le za nekaj mesecev, k večjemu — v najboljšem slučaju — za eno leto. Nato se lahko za isto dobo ponavlja. Dostojno zaobljubo bo spovednik dovolil le redkokrat, in sicer le tedaj, ko je oseba že v letih ter v duhovnem oziru v resnici dozorela temu plemenitemu dejanju in se je po dolgih letihčasne zaobljube jasno izkazalo, da je ta korak res duši v prid.

To poslednje je treba poudarjati zlasti onim, ki se v trenutnem navdušenju ali pod vplivom umetno stopnjevanja pobožnosti odločijo za to veliko žrtev. Takim je treba reči: počakaj, da se plamen poleže, potem se bo šele videlo, koliko žerjavice bo ostalo pod plamenom.

Sedaj pa k stvari. Gotovo je, da ne more napraviti zaobljube devištva, kdor ga je že izgubil, ker nihče ne more darovati Bogu tega, česar nima. Kdor je po nesreči že izgubil devištvo, lahko pač še zaobljubi sv. čistost, ker človek se lahko poboljša in zopet čisto živi, dasi je v tem oziru že

padel v greh. Devištvo se pač izgubi tudi z nečistimi smrtnimi grehi v mislih, željah ali z dejanji, ki v nečistost samo napoljujejo, toda le začasno; z resničnim obžalovanjem se zopet zadobi. Zato pa taka oseba, o kateri Vi pišete, prav lahko še stori zaobljubo devištva.

DRUŽBENKA IZ P. No, Vi ste nam pa stavila kar celo vrsto vprašanj. Odgovorili Vam bomo kar po vrsti:

1. Kadar prekinete molitev, ki je obdarovana z odpustki, le slučajno in za kratek čas n. pr. med povzdigovanjem, spovedjo i. t. d. ni treba molitve iznova začeti, ampak nadaljujete, kjer ste prenehala. Isto velja, ako prekinete molitev, da na kratko ogovorite ali odgovorite oseb, ki jo slučajno srečate.

2. Kako naj se napravi vaja srečne smrti? Bistveni del te vaje je dobra spoved kot bi bila zadnja v življenju in istotako sv. obhajilo. Poleg tega pa je dobro še kake pol ure premišljevanje o poslednjih rečeh ali o kakih drugih verskih resnicah ter napraviti nekako duhovno bilanco, to se pravi: resno premisliti, koliko smo v preteklem mesecu nazadovali ali napredovali, kje tiči vzrok našega nazadovanja, kako je z našo glavno napako, kako je naše prizadevanje, da jo odpravimo i. t. d.

Zelo koristno bo, ako se oseba, ki opravlja vajo srečne smrti, ki se imenuje tudi mesečna obnova, tisti dan kolikor mogoče vzdrži občevanja z zunanjim svetom in ohrani notranjo zbranost, ki bo mnogo pripomogla, da bo duša čula bolj razločno glas božji, ki se navadno ob taki priložnosti na poseben način oglašuje.

3. Na vprašanje glede odpustkov dobite odgovor v zadnjem Vestniku.

4. Kaj naj stori sotrudnica, da bo deležna duhovnih milosti, ki jih je sv. cerkev podelila Zvezi našega sotrudištva? To je vse pojasnjeno v Pravilniku. Dobro ga preberite in si boste na jasnem o tem važnem vprašanju.

POŠTA.

V. M. ŽENIK. — „Zgodovina neke duše“ je sicer pripravljena za tisk, a tiskana še ni. Kdaj jo bo mogoče natisniti, nam ni znano. Strašijo nas tiskovni stroški.

M. G. BREŽICE. — Za sklad Marije Pom. boste poslali meseca majnika. Takrat bo vsak, ki je vpisan v Družbo za vzgajanje duhovnikov in misijonarjev, prejel kratko poročilo o delovanju in položnicu.

A. P. LJUBLJANA. — Prav, da ste sporočili. Salez. vestnik poslan na Vaš naslov, se je pred dvema mesecema vrnil s poštarjevo pripombo „nepoznan“. Podobno se večkrat dogaja. Če slučajno ne dobi pismonoša naročnika doma, kar enostavno zapiše „nepoznan“ ali „odpotoval“ in vrne list. Zato naj vsak, ki ne dobi lista, reklamira.

J. K. RADGONA. — Zakaj pa ne napišete popolnega naslova. S tem bi nam prihranili mnogo časa, ker bi nas oprostili iskanja.

POSPEŠEVATELJEM. — Prosili smo vse tiste, ki dobivajo po več izvodov Vestnika, da bi nam poslali imena oseb, katerim oddajajo Vestnik. Nekateri tega še sedaj niso storili. Ker potrebujemo imena s popolnim naslovom, prosimo vse, ki še niso poslali, da čimprej pošljejo. — Obenem zahvalimo vse, ki so poslali za pokritje tiskovnih stroškov in prosimo, da se v našem imenu zahvalijo darovalcem.

M. P. RAJHENBURG. — Priporočate, da bi poslali na vsako pospeševalko nekaj listov za nabiranje milodarov za novi križev pot. Hvala za Vašo gorečnost. Kolikor bo kazalo, bomo storili.

NAROČNIKOM KNJIG. — Vsakemu naročniku knjig se pošlje položnica, na kateri je zaznamovano koliko stanejo. Naj se denar za knjige pošlje vedno po priloženih položnicah.

KNJIGE NAŠE ZALOŽBE.

DUŠNA MLADOST, mašna knjižica s kratkim življenjepisem sv. Male Terezije in kratkim poukom za posnemanje njenih čednosti in mnogimi molitvami za vsevrstne potrebe, je našla tolik odziv, da jih ni bilo mogoče sproti vezati. Mnogi so morali čakati nanje po več tednov. Kjer se je prikazal iztis, tam so jih takoj zahtevali po pet, deset in tudi več. — Kdor jo želi, jo še lahko dobi in sicer z rdečo obrezo za 8 (po pošti 8.50) dinarjev, z zlato za 12 (po pošti 12.50) dinarjev.

MALA POT DUŠNE MLADOSTI. — Še vedno prihajajo naročila za to knjižico. Ta knjižica je pošla in se ne bo več tiskala. Nadomestuje jo knjižica „Dušna mladost.“

VZOR MARIJINIH DRUŽBENIC. — Tudi te knjižice že več sto kroži med narodom, zlasti med članicami Marijinih družb. Nekatere Marijine družbe so jih, potem ko so prejele po eno, naročile kar po deset, dvajset in tudi več. — Pošiljajo se le po 3 izvodi, ali pa skupno s kako drugo knjigo. — Stane Dinar 3 (po pošti 3.50.)

DON BOSCO. — Sotrudniki in sotrudnice, ali jo že imate? Vsak sotrudnik in sotrudnica bi jo morala imeti. In potem bi morali sotrudniki in sotrudnice bolj ko vse druge to knjigo širiti. Življenje don Bosca, ki pride, kakor poročajo listi, v tem letu na oltar, se bere kakor zanimiva povest. Posežite po njej in skrbite, da se letos posebno razširi!

NELJUBA POMOTA.

Na nekaterih položnicah, ki smo jih priložili prvi številki Salezijanskega vestnika, se je vrinila neljuba pomota. Eden izmed sodelavcev pri Upravištvu je v svoji nedvednosti pritiskal številko 29, s katero smo zaznamovali letnico na prostor, kjer se vpišuje znesek, kar smo opazili šele po odpošiljatvi. Tisti, ki so prejeli na ta način žigosane položnice, naj blagovolijo oprostiti. Vsakemu je prosto, da pošlje kot letni sotrudniški dar kolikor drago.